

— WILKOMMEN IN — ÖTTEZERTÖTT ÖZLÉNYLÖTT!

írta: BARNA ANDRÁS, fotó: JURÁK ZSOLT

Jurák Zsolt állandó utazási szakértőnkől már megszokhattuk, hogy élménybeszámolóit többnyire öt-tízezer kilométerre lévő országokból hozza. Ezúttal azonban szakított a saját maga által teremtett hagyománnyal, és nem kalandozott el a világ egy másik fertályára, hanem egy szomszédos országot választott rovatunk témájául: Ausztriát.

=

AUSZTRIA AMELLETT, HOGY FANTASZTIKUS TERMÉSZETI ADOTTSÁ- GOKKAL RENDELKEZIK,

számunkra ezen felül is sok szempontból emblematikus, a történelmi kötődésről nem is beszélve.

Nagy összegben mernék fogadni arra, hogy olvasóink közül is sokan számos kedves emléket hoztak már haza ebből az országból. Nem tartozik szorosan a témához, de először én is Ausztriában pillanthattam be a nyugati világba. „Ott még a fű is zöldőbb, majd meglátod” – mondogatták sokat látott ismerőseim egykor.

Azóta persze sok víz lefolyt a Dunán, Zsolt is megszámlálhatatlanul sok körutat tett már Ausztriában, és minden utazása megerősítette abban, hogy újból és újból vissza kell térnie. Tulajdonképpen ezért került a terítékre nyugati szomszédunk, no meg azért is, mert a pandémia nemigen engedett a tengetűlra tekinteni. A helyzet viszont kiváló alkalmat kínált arra, hogy kalandorunk ismét visszatérjen kedvenc helyeire.

– **Barna András: A szűkebb környezetben vannak olyanok, akiknél nem telhet el év úgy, hogy legalább egy alkalommal ne szervezzenek Ausztriába valamilyen kirándulást vagy kisebb túrát, te is többször jártál már itt. Mi csábít vissza újra meg újra?**

– Jurák Zsolt: Legalább harminc alkalommal jártam már ebben az országban, és nem számolom

azokat az eseteket, amikor vásárlási céllal mentünk. Egykor volt egy kis üzletünk, emiatt fordultunk meg kint többször, szóval nem a gorenjés időszakra gondolok. Arra már nem emlékszem, hogy gyerekként mikor utaztam oda először, de azt tudom, hogy akkor a Donald rágó és a VHS kazetta volt a sláger. Később turistaként az első állomásaim egyike Bécs, illetve Schönbrunn volt mint kötelező látnivaló, aztán mindig egyre távolabb mentem. Először a melki apátságba szerettem bele, majd jött Wachau és Salzburg környéke, Innsbruck, később a déli rész, Graz és Klagenfurt. Be kell valljam, hogy utazásaim során Ausztriát sokszor csak egy közbenső állomásnak tekintettem. Ez talán az ország közelségéből is fakadt, hiszen ide nagyon gyorsan el lehet jutni, tehát megéri csak egy hétvégére is átjönni kirándulni. A pandémia alatt két országba vágytam nagyon

vissza: az egyik Olaszország, a másik pedig Ausztria, ez utóbbinál a hegyek és a tavak közé. Éppen ezért egy „best of” utat állítottam össze magamnak.

– **Mi került a fókuszba?**

– Úgy döntöttem, hogy ezúttal nem a városokra koncentrálok, hanem sokkal inkább a természeti szépségekre és a vidék hangulatára, a kis családi panziókra. Az utazás rovat rendszeres olvasói bizonyára tudják, hogy minden más országban a jó hotelek híve vagyok, de érdekes,

hogy Ausztriában alig kívánom meg a szálláshelyek e formáját. Ugyanis nekem az osztrák milióhoz hozzátartozik a „fogadósne” császárzsömléje vagy a panziót körbevevő farm, ahol adott esetben a reggel fejt tejet is meg lehet kóstolni. Szóval egy olyan utat állítottam össze magamnak, amit az elmúlt harminc évben akár már többször is láttam, de egyfajta nosztalgikus vonzódást éreztem, hogy újból megnézhessem.

– **Ezek után nem jöhet más, mint az, hogy képletesen felvegyük a túracipőt. Hol kezdődtek Jurák Zsolt kedvenc helyei?**

– Egy körutat terveztem, ám egy helyen maximum két éjszakát töltöttem el. Különös gonddal

válogattam ki a panziókat, arra törekedtem, hogy tradicionális osztrák helyeken, de ne nagy hotelekben szálljak meg, és természetesen a jó ár-érték arányt is figyelembe vettem. Ennek köszönhetően jellemzően öt-nyolc szobás panziókban foglaltam szállást, nagyjából száz euró körüli árfekvésben. A túra a wachau régióval indult a Duna mentén a melki apátságig. Ez egy nagyon hangulatos út, ahol kulináris élményeknek is hódolhat az ember, hiszen itt több helyen is faszénen sűtik a halat, és árulják a kézműves finomságokat. Egyébként a kirándulójahók egyik első állomása is ez a térség, mert nagyon jól be lehet barangolni a környéket.

– **Elhagyva a pisztrángillatot, merre mentél tovább?**

– Gmunden és vidéke következett. A város melletti kis faluban foglaltam szállást, egy már harminc éve Ausztriában élő Srí Lanka-i házaspár panziójában. Némileg vicces, de mégis kellemes emlék marad az ott eltöltött rövid idő, és nemcsak azért, mert kiváló vendéglátók, hanem azért is, mert – meg merem kockáztatni a kijelentést – náluk ettem ez idáig a legjobb bécsi szeletet, pedig ezt az ételt

soha nem hagyom ki az osztrák útjaim alkalmával, szóval van összehasonlítási alapom.

Gmundenben nagyon sok a kirándulási lehetőség, a város talán egyik legszebb látnivalója az erti szárazföldi és a tavi kastély, mely utóbbihoz egy hídon lehet, sőt be is kell sétálni, mert annyira szép. A gmundeni tavat elhagyva egy másik tó következett a programban, a Wolfgangsee, a Salzkammergut régió legnagyobb tava. A Wolfgangseet utazásom egyik csúcspontjának is nevezhetem, annyira gazdag szép látnivalókban. Egy St. Gilgen-i rövid városnéző séta után hajóra szálltam, és nagy-

mények is várnak az emberre, amire én, ha egy mód van rá, vevő vagyok. Amikor Ausztriában járok, akkor nem csupán klasszikus, hanem egyben hütteturistává is válok. *(Nevet.)*

– **Mégpedig miért?**

– Azért, mert ki nem hagynám, hogy ne adózzak a hütték gasztronómiájának, ahol már csak a lellem megnyugtatása végett is mindig megkóstolom a gőzgombócot vagy a kaisersmarnit.

jából félórás hajókázás után elértem azt az állomást, ahonnan egy kisvasút vitt fel a tó fölé magasodó hegyre, a Schafbergre. A vonat körülbelül harminc perc alatt ér fel az 1800 méteres csúcsra, ahonnan páratlan panoráma tárul az ember szeme elé, és csaknem az egész lenyűgöző salzkammerguti tóvidéket be lehet látni. Persze a látvány mellett gasztróél-

– **Ha már a hüttéknél tartunk, akkor síelsz is?**

– Ausztriát én télen is szeretem, de leginkább nézni egy hüttéből vagy egy meleg vizes medencéből. *(Nevet.)*

– **Nem is volt meg benned a vágy, hogy kipróbáld a síelést?**

– De, a vágy megvolt, sőt a lábamon is volt síléc nagyjából öt-hat percig egy Bad Kleinkirchheim-i

kirándulásom alkalmával, mivel ennyi is elég volt ahhoz, hogy rájöjjek, ez nem az én sportom. Őszintén szólva ekkor jöttem rá arra a korábban is említett dologra, hogy nekem itt a legjobb és legbiztonságosabb hütteturistának lennem, ugyanis amíg a többiek síeltek, én a nyugágyban élveztem a téli nyarat egy jó kis forralt borral a kezemben. *(Nevet.)*

Szóval úgy gondolom, hogy ez az egynapos program rendkívül gazdag volt látványokban és számomra ez a hely egészen biztosan ott van Ausztria három legszebb látnivalója között. Nyilván ez egy teljesen szubjektív megállapítás, hiszen a sorrend kinél-kinél más lehet, de ez így van jól.

– **A Wolfgangsee után merre vitt az úti terv?**

– A Wolfgangseetől Hallstattba mentem, amiről szintén elmondhatom, hogy a szívem egy másik csücske. Akárhányszor ha Ausztriában Hallstatt irányába utazom, itt mindig teszek egy kitérőt, annyira kedvelem a várost és a környékét – legalább tízszer jártam már itt. Viszont azt tapasztaltam, hogy nemcsak én fedeztem fel magamnak ezt

a helyet, hanem sokan mások is, mert már kora délelőtt szinte képtelenség megállni a város melletti parkolóban, így most mi is két kilométert gyalogoltunk, mire beértünk a centrumba.

Hallstatt után a következő csoda a Gosautavak voltak, amelyek a Dachstein-gleccser olvadékából alakultak ki. A rendszer három tóból áll, három különböző tengerszint feletti magasságban. Ezúttal a legalsó tavat jártam körbe, aminek töb-

bek között az volt az oka, hogy a felsőbb szinteken úgy jártam, mint Hallstattban: elfogyott a parkolóhely. Egyébként azt vettem észre egész ausztriai utazásom alatt, hogy az utóbbi évekhez képest mindenhol több – legalább kétszer annyi – a turista, mint korábban. Amiatt, hogy csak az alsó szinten tudtam letenni az autót, egy bő nyolcszáz méteres erős kaptató várt rám, amíg felértem a második szintre. Ezen a helyen az elcsigázott

kiránduló egyetlen motivációja a látványon kívül – és nekem is ez volt – a fenti hütte gasztronómiája lehet. A dachsteini régióban egy wellness-szállodában foglaltam szobát. Jellemzően az osztrák vendéglátásra, mindenhol van egy úgynevezett turistakártya, amivel számos dolog ingyenes. Ezzel a kártyával felszállhattam a helyi buszra, ami felvitt a dachsteini felvonó állomásáig, és onnan egy rövid drótkötélpályás utazás után értem fel a krippensteini csúcsra, ahol három nagy jégbarlang található, és persze rengeteg turistaút is. Némelyik a „semmibe vezet”, egészen pontosan egy olyan pontig, ahonnan gyönyörű képeket lehet készíteni.

– **Merre folytatódott az emléktúra?**

– Úgy terveztem meg az állomásokat, hogy az idő nagy része ne utazással teljen el, ezért arra törekedtem, hogy az úti célok nagyjából százötven kilométeres távolságra legyenek egymástól. Dachstein után Kaprun következett, ahol egy nagyot sétáltam az

óvárosban, majd átmentem a Zell am Seehez, ami szintén kihagyhatatlan eleme egy ilyen kirándulásnak. Az elmúlt években itt is számos fejlesztés valósult meg, a tavon épült zenélő szökőkút nagyon hangulatos és látványos. Zell am Seetől húsz kilométerre volt a következő szállásom. A hegytetőn lévő panzió érdekessége, hogy a tulajdonosa több magyar kötődést is felmutathat: egyfelől van nálunk egy kis birtoka, másfelől talán ennek okán is mindig magyar szakácsokat foglalkoztat. Azonban ottjár-

tamkor mellőzni kellett a hazai ízeket, mert szakemberhiány miatt az éttermi rész nem üzemelt. A bázist jelentő panzióból aztán átmertünk Tirolba, majd Kitzbühelbe, ami megint maga a csoda, nemcsak a környéke fantasztikus, hanem az óvárosi része is. Véleményem szerint annyira szép, hogy nyugodtan lehetne az UNESCO világörökség része is. A nap második fénypontja

Lofer volt, a salzburgi tartomány egy másik ékszerdoboz. Másnap pedig a szinte mindenki előtt ismert látványosság, a Grossglockner következett.

– **Én még egy Lada volánja mögött tettem meg ezt a negyvenkét kilométeres utat, ami soha el nem múló emlék marad, hiszen felfelé forrt a víz, lefelé meg nagyjából elfogyott a fék.**

– Szerencsére nekem nem voltak ilyen problémáim, de egy-egy pihenőnél ennek ellenére jó volt megállni, hiszen iszonyatosan nagy a forgalom és

rengeteg a kerékpáros is. Az út az évek múltával sem lett szélesebb, ezért néha akadnak kaotikus forgalmi helyzetek. A képet árnyalja, hogy amikor felér az ember, akkor ott annyi már az autó, hogy a hegyi levegő mellé némi motor- és fűszag is társul.

– Merrefelé csurogtatok le a hegyről?

– Némileg eltértem az előzetes úti elképzeléseimtől, és egy nagy vargabetűt tettem, így jutottam el Bad Kleinkirchheimbe, ahol panzió helyett egy nagy, négycsillagos szállodában foglaltam szobát. Egyébként azért csaptam le erre a hegyterőn lévő wellnesshotelre, mert sokkal jobb ár-érték arányú

volt, mint általában a hasonló szolgáltatást nyújtó szállodák. Nem kellett csalódnom, minden tekintetben pazar volt az ellátás és a wellness-szolgáltatás is, ráadásul a szobánkból fantasztikus kilátás nyílt, igazi „wow” kategória. Egészen biztos vagyok abban, hogy még visszatérek ide. Nem tudom megállni, hogy ne meséljem el, hogy a szállodától nem messze találtam egy farmgazdaságot, amelynek a boltja mellett volt egy kis étkezde rész is, ahol kizárólag hiedeg falusi kosztot szolgáltak föl. A kocsiból kiszállva már tudtam, hogy ez az én helyem lesz. A fából ácsolt háromszáz éves parasztház felső szintjén

kialakított teraszon költöttük el a kiválasztott ételeket, ami jellemzően többféle helyi sonkából, hegyi sajtokból, házi vajból és parasztkenyérből állt össze, de ki-ki választhatott bármit kedvére. A desszert pedig a gazdaság specialitása, a rumban áztatott mákoskalács volt. Tökéletes kulináris élményben volt részünk, amit ez alkalommal egészen biztosan nem

cseréltem volna el a szállodai menüsorral, az árát meg végképp nem, hiszen némi túlzással a szállodai éttermi ár töredékébe került. Egyébként utazásaim során, ha tehetem, akkor nem a félpanziós ellátást választom, mert szeretek válogatni az adott környék gasztronómiai kínálatából. Mindig rá lehet akadni valami ínycsengőre, amint ez a fenti példa is mutatja.

– Ha jól sejtem, ez már a nosztalgiaút vége felé lehetett.

– Igen. Az utolsó percg kiélveztem a Bad Kleinkirchheim-i szálloda kényeztetését, majd az irányt a Wörthi-tó felé vettem. Nagyon szeretem

a Wörthi-tavat és környékét, itt szintén nagyon sokszor megfordultam már. Érdekes módon a Maria Wörth viszont kimaradt a korábbi kirándulásaimból, úgyhogy most ezt pótoltam. Ezek után vettem Magyarországra felé az irányt, de egy napot még eltöltöttem Grazban, s csak ezután jöttem haza.

– Mindig óriási lelkesedéssel mesélsz egy-egy utazásról, az ausztriai sem volt kivétel. A nosztalgikus emlékeken túl számodra mi adja az ország vonzerejét?

– Számomra egyértelműen a tavak és a hegyek, továbbá az őket összekötő kis falvak utánozhatatlan

hangulata. Egyébként, ha igazságos vagyok, akkor a falvak varázsa megvan Olaszországban is. De visszatérve: a természeti szépségek sokasága és harmóniája az, ami engem lenyűgöz. És ha most rangsorolnom kellene azt a százhusz országot, ahol jártam már, akkor Ausztria egészen biztosan benne lenne a top tízben. Nem véletlenül javasoltam ezt az országot a mostani témáknak.